

ת"פ 76048/12/19 - מדינת ישראל - מע"מ אשדוד נגד יבגניה חנוכייב, שמעון ביטון - נידון

בית משפט השלום באשדוד

ת"פ 76048-12-19 מע"מ אשדוד נ' חנוכייב ואח'
תיק חיצוני: 71/18-500-5

מספר בקשה: 12

מדינת ישראל - מע"מ אשדוד

לפני כבוד השופט יהודה ליבליין
המאשימה (המשיבה)
ע"י ב"כ עו"ד ס' עתאמנה
נגד
הנאשמת (המבקשת)
הנ"ל ע"י ב"כ עו"ד א' ויסבאום
(סניגוריה ציבורית)

1. יבגניה חנוכייב
2. שמעון ביטון - נידון

החלטה בעניין נאשמת 1

מבוא

1. בכתב האישום המתוקן מיום 03.05.2021, נטענו בעניינה של הגב' יבגניה חנוכייב (להלן - "הנאשמת")

העובדות הבאות, אשר להשקפת המאשימה מבססות את אשמת הנאשמת בעבירות המיוחסות לה:

"כפי שיפורט בכתב אישום זה, ביום 01/12/2011 פתחה חנוכייב יבגניה, נושאת ת"ז 314548793 (להלן: 'הנאשמת 1') על שמה, את תיק העוסק המורשה בשם 'י.ש.ב. משאבי אנוש' (להלן: 'העסק'), לשם עיסוקה בתחום משאבי אנוש, הסעות וקייטרינג. לפיכך, הוגדרה כ-'עוסק' על פי סעיף 1 לחוק מס ערך מוסף התשל"ו-1975 (להלן: 'החוק').

מתוקף היותה 'עוסקת', חייבת הייתה נאשמת 1 בהגשת דוחות מס תקופתיים ובתשלום המס הנובע מהם במועד ובאופן שנקבעו בחוק ובתקנות מס ערך מוסף התשל"ו-1976 (להלן: 'התקנות').

בתקופות 07/2015-12/2017 (להלן: 'התקופה הרלוונטית'), בן זוגה של הנאשמת 1 שמעון ביטון, נושא ת"ז מס' 022670269 (להלן: 'הנאשם 2') פעל בעסק ביחד עם הנאשמת 1 וניהל אותו, באופן פעיל, ביחס עמה ובנוסף לה. ניהולו הפעיל של העסק, על ידי הנאשם 2, נעשה באישורה ובהסכמתה המלאה של בעלת העסק - הנאשמת 1.

חקירה שנערכה לעסק, העלתה, שבתקופה הרלוונטית לכתב האישום בוצעו עסקאות עם לקוחות שונים, בגין הוצאו חשבוניות מס, אך חשבוניות המס הללו לא נכללו בדוחות התקופתיים שהוגשו לרשויות המס, בשם העסק, בתקופות רלוונטיות אלה, כפי שיפורט בהמשך.

2. על יסוד העובדות המפורטות לעיל, יוחס לנאשמת ביצוע 53 עבירות של הגשת דוח מע"מ תקופתי הכולל

- ידיעה לא נכונה או לא מדויקת, **בלא הסבר סביר**, עבירה לפי סעיף 117(א)(3) לחוק מס ערך מוסף, תשל"ו - 1975.
3. עם סיום פרשת התביעה טען ב"כ הנאשמת, כי אין על הנאשמת להשיב לאשמה, וזאת בהתבסס על סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח חדש], תשמ"ב-1982, הקובע:
- "נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכאורה, יזכה בית המשפט את הנאשם - בין על פי טענת הנאשם ובין מיזמתו - לאחר שנתן לתובע להשמיע את דברו בענין; הוראות סעיפים 182 ו-183 יחולו גם על זיכוי לפי סעיף זה."
4. לטענת הנאשמת, ברע"פ 1875/98 **אורן בנגב - מתכות בע"מ נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(4) 529 (2000), קבע בית המשפט העליון, כי לצורך הרשעה בעבירות בהן מואשמת הנאשמת בכתב האישום המותקן, נדרשת המאשימה להוכיח קיומה של מודעות הנאשמת לרכיב העובדתי שבסעיף העבירה.
5. נטען בהקשר זה כי מר כרמי מן, עד תביעה מס' 3, לא הצביע על ראיה כלשהיא, ממנה ניתן להסיק, כי לנאשמת הייתה מודעות לכך שהוגשו מטעמה דוחות מע"מ תקופתיים ללא פירוט של מלוא העסקאות שבוצעו בתקופת הדיווח. הוסף, כי העבירות בוצעו הלכה למעשה על ידי הנאשם 2, אשר הסתיר מן הנאשמת את דבר ביצוע העבירות, ועוד נטען בענין זה כי הדבר מפורט בהודעותיו של הנאשם 2, אשר לא הוגשו לבית המשפט. מוסיפה הנאשמת וטוענת, כי גם מר גיל סופר, יועץ המס שלה, בעדותו בבית המשפט ובהודעה שמסר במשרדי מע"מ, סיפר כי לא ידע את הנאשמת על חוסרים בדיווח על עסקאות שבוצעו.
6. לאור האמור, לטענת הנאשמת, לא הוכחה המאשימה את טענתה ולפי הנאשמת מודעות לכך שמוגשים דוחות לא מלאים מטעמה.
7. המאשימה הגיבה בכתב לטענה ולפיה אין להשיב לאשמה, ונטען על ידה שבמסגרת פרשת התביעה הוגשו ראיות מספיקות על מנת להוכיח את מודעות הנאשמת לנעשה בעסק, ולכך שלא הוגשו דוחות מלאים מטעמה. המאשימה מפנה לפסיקה, ולפיה בשלב דיוני זה די בקיומן של ראיות בסיסיות להוכחת יסודות העבירה, על מנת לדחות טענה שאין להשיב לאשמה.
8. לגופו של עניין מפנה המאשימה לעדות הנאשמת בחקירתה (מוצג **ת/1**), ולאמירות שנרשמו מפיה, בעניין אופן ניהול העסק שלה. בנוסף מפנה המאשימה לעדות הנאשמת בחקירתה הנוספת (מוצג **ת/2**), ולכך שעל פי עדותה, גם היא כמו הנאשם 2 הוציאו מעת לעת חשבוניות מטעמו של העסק, ובפרט מפנה המאשימה לחשבונית מספר 389, אשר לא דווחה, ושכעולה מחקירתה של הנאשמת נערכה על ידי הנאשמת (ראו מוצג **ת/2** בש' 38 - 44).
9. על יסוד דברי הנאשמת בהודעותיה, טוענת המאשימה שניתן להסיק מהם את דבר מודעותה לכל המתרחש בעסקה, ובכלל זאת לכך שלא הוגשו דיווחים מלאים בדבר העסקאות שבוצעו בעסק.
10. המאשימה מפנה בנוסף לעדויותיו של יועץ המס מר גיל סופר, אשר הוגשו בהסכמת הנאשמת לבית המשפט (ראו מוצגים **ת/4 - ת/6**), ובהן תיאור את פעילות הנאשמת בעסק.
11. **לאחר עיון בטענות הצדדים הגעתי לכלל מסקנה, כי דין הבקשה להידחות.**
12. על הבחינה שעל בית המשפט לבצע, עת נטענת בפניו בקשה, ולפיה "אין להשיב לאשמה", עמד בית המשפט העליון בע"פ 405/80 **מדינת ישראל נ' שדמי**, פ"ד לה(2) 757 (1981), בקובעו כך:
- "לדעתי, נתפס השופט המלומד לכלל טעות יסודית בעניין תפקידו של בית המשפט, כשהוא בוחן אחרי

סיום עדויות התביעה, אם האשמות הוכחו לכאורה, כאמור בסעיף 142 לחוק סדר הדין הפלילי, תשכ"ה-1965.

עוד זמן ניכר לפני חקיקת חוק סדר הדין הפלילי נפסקו הלכות ברורות בשאלה, מתי על בית המשפט לקבל את הטענה, שאין על הנאשם להשיב לאשמה. בע"פ 26/49 [1], בעמ' 420, צוטטו בהסכמה בעניין זה על-ידי השופט חשין דבריו של זקן השופטים smith- Gordon בע"פ 48/42 [4], שאמר:

'מן ההכרח כי תהינה ראיות להוכחת האשמה כפי שתוארה. ראיות אלה מותר שתהיינה קלושות או שההאשמה כוללת יסודות שלהוכחתם דרושות ראיות ניכרות, ובהעדר ראיות אלה אין על מה להשיב. לדוגמא: במקרה של גנבת חפצים, מן ההכרח, כי תהינה הוכחות שהחפצים נגנבו, והוא הדין בתביעה על החזקת חפצם גנובים... אולם בשלב זה אין בית המשפט שוקל את העדויות או את מידת מהימנותם של העדים מגידי העדות; שיקוליו צריכים להיות מכוונים לשאלה: אם יש הוכחות כלשהן, ואם לאו; ובמלים 'הוכחות כלשהן' איני מתכוון לקורטוב של הוכחות. משום כך, ואם בית המשפט סבור, כי קיימות הוכחות באלה, או בנקודות חשובות אחרות, יש לדרוש מההגנה להשיב.'

בפסק הדין המנחה בעניין זרקא (ע"פ 28/49 (2)) הסביר השופט אגרנט (כתוארו אז) את ההבדל בין 'חובת ההוכחה' ובין 'חובת הראיה'. בין היתר, מסביר השופט אגרנט (שם, בעמ' 525), שלאחר שהקטיגוריה הביאה הוכחות, אשר מספיקות לכאורה כדי ביסוס אשמה, והנאשם נמנע מלהביא מצדו עדות כל שהיא, עדיין אין פירושו של דבר, שבית המשפט חייב להרשיע את הנאשם, אלא אז 'חייב בית-המשפט לשקול את ההוכחות של הקטיגוריה, ועליו לעשות כן משתי הבחינות הבאות:

(א) בית-המשפט צריך לשאול את עצמו אם הוא מאמין לדברי העדות.

(ב) עליו לקבוע מה המשקל שיש לייחס למסיבות שהוכחו'

בהמשך אותו פסק-דין נאמר (בעמ' 526):

'כאשר נמנע הנאשם מהמציא עדות כלשהי, לשם סתירת ההוכחות שהביאה הקטיגוריה והמספיקות לכאורה, יהיה גורלו תלוי, איפוא, במשקל אשר בית-המשפט עשוי לייחס לאותן ההוכחות, בשים לב למבחן הקובע, שעל הקטיגוריה להוכיח את האשמה במידה הנעלה מכל ספק. ברם, מבחינה מעשית, ברור הדבר כי ברוב המקרים, בהם קיימים שני התנאים האמורים (הוכחה לכאורה מצד הקטיגוריה וחוסר עדות מצד הנאשם), לא תהיה בידי בית-המשפט ברירה אחרת - אם הוא מאמין לעדויות הקטיגוריה ומייחס להן את המשקל הראוי, ואם אינן מכילות רמז כלשהו לטובת הנאשם - אלא לפסוק לחובתו. לשון אחרת, כאשר הנאשם אינו משיב על ההוכחות 'לכאורה' שהגישה הקטיגוריה, עשויות אלה ליהפך - גם בלי להסיק משתיקת הנאשם מסקנה לרעתו - להוכחות המשכנעות במידה הנעלה מכל ספק.'

יש לזכור, שדברים אלה נאמרו לפני חקיקת סעיף 145א לחוק סדר הדין הפלילי, לפיו 'הימנעות הנאשם מהעיד עשויה לשמש חיזוק למשקל הראיות של התביעה וכן סיוע לראיות התביעה במקום שדרוש להן סיוע'. לאחרונה נדונה השאלה בדבר ראיות המספיקות כדי לדחות טענה, שאין להשיב על האשמה, בפסק-דין, שניתן מפי השופט שמגר בע"פ 732/76 [3]. את ההלכה בעניין זה מסכם השופט שמגר בזו הלשון, בעמ' 179 - 180:

'בית-המשפט לא יטה אופן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי

דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב-האישום. ראיות בסיסיות לענין זה אין משמען כאמור ראיות שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אתר, אלא כדברי בית-המשפט העליון, ב-ע"פ 28/49 הנ"ל, ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת ראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן התביעה לנאשם. לענין משקלן של הראיות ובחינת אמינותן מן הראוי להוסיף, למען שלמות התמונה, כי ייתכנו נסיבות קיצוניות שבהן תעלה שאלה זו כבר בשלב הדיוני האמור: כן נקבע בשעתו, באנגליה, בגדר כלל של פרקטיקה (practice note), כי את הטענה אשר לפיה אין להשיב לאשמה ניתן להעלות, בעיקר, בהתקיים אחד משניים אלה: א. כאשר לא הובאה עדות כשלהי כדי להוכיח יסוד חיוני ומרכזי של האשמה, או ב. כאשר הסתבר בעליל, על פניו, כי כל הראיות שהובאו על-ידי התביעה הן כה בלתי-אמינות עד שאף ערכאה שיפוטית בת-דעת לא היתה מסתמכת עליהן ... אך מובן הוא כי נסיבות מן הסוג השני, שבהן ייזקק בית-המשפט בשלב של תום פרשת-התביעה לענין האמינות, הן חריגות ומכאן גם שההזדמנויות אשר בהן ייעשה יישום מעשי של כלל הפרקטיקה הזה, יהיו נדירות.

במקרה דנא אין כל מקום לספק, שלא התקיים התנאי הנזכר לעיל, לפיו הראיות מטעם התביעה היו בעליל כה בלתי ראיות לאמון, ששום-בית-משפט לא היה סומך עליהן. נהפוך הוא, ניתן להגיד, שבשלב של הבאת ראיות התביעה לא הייתה כל מחלוקת של ממש לגבי העובדות העיקריות, שפורטו לעיל. לפיכך לא היה כל מקום, באותו שלב, לבחון את משקלן של הראיות ולהביע דעה כל שהיא על מהימנות העדים.

גם הסתמכותו של השופט המלומד על 'גירסת' המשיב לא הייתה במקומה. העובדות, שבהן הודה המשיב בהודעות במשטרה, יכולות לשמש בידי התביעה כראיות נגדו, אך הסברים שהוא נתן באותן הודעות אינם בבחינת גירסה, שעל בית המשפט לשקול את מהימנותה, אלא אם כן אמר הנאשם את הדברים בעדותו בבית המשפט, וכאמור, המשפט עוד לא הגיע לשלב זה. [ההדגשות שלי - י.ל.]

13. לגישתי, גם מבלי להידרש, לאופן בו יש לדון בבקשה ולפיה "אין להשיב לאשמה", ניתן לדחות את טענת הנאשמת, היות שהיא מבקשת להסתמך כל דברים שלכאורה נמסרו במסגרת הודעותיו של הנאשם 2, **שכלל אינן חלק מן המארג הראייתי בעת הזו**. משלא הוגשו ההודעות, אזי נשמט הבסיס לטענת הנאשמת.

14. גם בהיבט הראייתי הקיים, יש לדחות את טענת הנאשמת, כי אין עליה להשיב לאשמה. די לי בכך שבכתב האישום מיוחסת לנאשמת עבירה של מסירת דו"ח הכולל ידיעה לא נכונה בגין החודשים נובמבר - דצמבר 2015, בשל כך שבדו"ח זה לא נכללה חשבונית מספר 389. בהתייחס לחשבונית זו הודתה הנאשמת בחקירתה, כי היא נערכה על ידה (ראו מוצג **ת/2** בש' 38 - 44). לפיכך, ביחס לחשבונית זו, נדרשת הנאשמת להסביר, כיצד הוצאה על-ידה החשבונית, ולא דווחה על ידה.

לכך יש להוסיף, כי עולה מן ההודעות שנגבו מן הנאשמת (מוצגים **ת/1 - ת/2**) וממנהל החשבונות מר גיל סופר (מוצגים **ת/4 - ת/6**), כי הנאשמת לקחה חלק פעיל בניהול העסק, ואף העבירה מדי פעם למר סופר את חומר הנהלת החשבונות לצורך הגשת הדוחות.

15. היות שבהתאם לסעיף 20 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 "עצימת עיניים" שקולה למודעות, אזי בשים לב למארג ראיתי זה, נדרשת הנאשמת להסביר, כיצד לא ראתה, כי הדוחות המוגשים בשמה אינם כוללים את מלוא החשבוניות שהוצאו בעסקה.

וראו בעניין זה: ע"פ (חי') 1409/06 **קילים אלקטרוניקה בע"מ נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים משפטיים 19.07.2007); ע"פ (חי') 1399/04 **אבנר ינאי נ' מדינת ישראל מע"מ** (פורסם במאגרים משפטיים

11.05.2006.

16. לגישתי, הדרישה ולפיה על הנאשמת לתת הסבר לכך שלא הוגש דיווח על מלוא החשבוניות, גם אם הוצאו ודווחו כטענתה על-ידי הנאשם 2, גלומה גם בסעיף 117(א)(3) לחוק מע"מ, אשר קובע אחריות פלילית ל"עוסק", בגין כך שבדוחות שהוגשו על ידו, נמצאו ידיעות לא מדויקות, **בלא הסבר סביר**. מכאן שעל פי האמור בסעיף העבירה, נדרשת תשובה של ה"עוסק", ובענייננו הנאשמת, לכל מקרה ומקרה שבו מוגש על ידו דו"ח שאיננו מדויק בתוכנו.

17. לבסוף יש לומר, כי לגישתי, ישנו קושי מובנה בטענת הנאשמת ולפיה, היא איננה נדרשת להשיב לאשמה, היות שמסרה לידי אחר (הוא הנאשם 2) את ניהול העסק והגשת הדוחות אותם היא חייבת להגיש על פי חוק, והיות שלא הייתה מודעת למעשיו של הנאשם 2. משמעות קבלת טענתה של הנאשמת, היא שדי לכל עוסק מורשה בכך שימסור את ניהול עסקו לאחר, על מנת לפטור את עצמו מכל אחריות פלילית בגין מילוי החובות הנדרשים על פי חוק.

בת"פ (אשד') 62905-06-19 **אירנה ביטון נ' מדינת ישראל - מע"מ אשדוד** (לא פורסם) דחיתי טענה דומה של נאשמת, בקובעי כך:

"משנרשמה הנאשמת כ'עוסק מורשה', הרי שחלים עליה מלוא החובות החלים על העוסק המורשה בחוק, והיא איננה יכולה להעביר או להאציל את חובותיה אלה לאחר. המלומד א' פרידמן בספרו **מס ערך מוסף: החוק וההלכה** 479 (מהדורה שלישית 2018) כותב:

'הרישום (כעוסק מורשה - י.ל.) מהווה, למעשה, הסכמת העוסק לעובדה שהוא החייב בדיווח ובתשלום המס ובנוסף על פי סעיף 8 לתקנות מס ערך מוסף (רישום), התשל"ז-1976, העוסק חייב להודיע על כל שינוי - **כל עוד לא ביטל את רישומו, חבותו לשלם את המע"מ, נשארת בעינה**.' (ההדגשה שלי - י.ל.)

וידגש, כאשר מדובר ביחיד אשר נרשם כ'עוסק מורשה', אין עוד חשיבות לשאלה מי המנהל בפועל של העסק. עניין זה רלוונטי רק לגבי תאגיד שהוא למעשה ה'עוסק המורשה', אלא שהתאגיד עצמו איננו יכול לקיים את החובות, אלא באמצעות מנהלים 'בשר ודם' הפועלים בשמו ועבורו. בהתאם נקבע בסעיף 119 לחוק, כי מקום בו מדובר ב"חבר בני אדם", אזי יהיו אחראים לביצוע העבירות:

'גם כל מי שבעת ביצוע העבירה היה בו מנהל פעיל, מזכיר, נאמן, בא-כוח, שותף פעיל, חשב, מנהל חשבונות או כל פקיד אחראי אחר, זולת אם הוכיח שהעבירה נעברה שלא בידיעתו או שנקט כל האמצעים הנאותים כדי להבטיח קיום הוראות החוק.'

אין הוראה דומה לגבי יחיד שנרשם כ'עוסק מורשה', ואף אין הוראה הפוטרת את היחיד מאחריות למילוי החובות החלים עליו על-פי חוק, שעה שהוא ממנה לכאורה מנהל לעסק שלגביו הוא נרשם כ'עוסק מורשה'.

היות שגרסת הנאשמת היא, שהלכה למעשה 'השאלה' את שמה לצרכי רישום העסק לבן זוגה, בשל רצונה לסייע לבן-זוגה (ראו עמ' 13 לפרוט' ש' 15 - 25), אזי הלכה למעשה ניתן לומר שהגנתה מתרכזת בטענה ולפיה היוותה מעין 'איש קש' עבור בן-זוגה. אלא שטענה זו אין בה כדי להועיל לה, היות שגם אם רק מסרה את שמה כגרסתה, הרי שאין בכך כדי לפטור אותה מן החובות המוטלות על-פי חוק על מי שנרשם כ'עוסק מורשה'.

בעניין זה אין לי אלא להפנות לאמור בת"פ (ת"א) 54026-09-12 **מדינת ישראל נ' אדרי** (פורסם

במאגרים משפטיים (07.07.2016)(להלן - "עניין אדרי"):

...

'יחד עם זאת, לא למותר להוסיף כאן כי נוכח הדוקטרינה בדבר 'השתק שיפוטי', כמו גם האינטרס הציבורי, ככלל ראוי לדחות טענות של מי שהשאיל את זהותו לאחר, שלפיהן ראוי לפטור אותו מאחריות משום שהוא 'לא ידע' על מעשי האחר אשר נעשו בשמו.

עמד על כך, לאחרונה, כב' השופט י' עמית, בצינו:

סוף מעשה במחשבה תחילה. מי שמשאיל שמו לאחר, ואף מתייצב בפני רשויות המס וטוען כי הוא הנישום, עליו לקחת בחשבון כי בסופו של יום הוא עלול לשאת בתוצאות הנובעות ממצגיו-שלו...

במקרים כגון דא, הרשות נתונה בידי פקיד השומה, אם לגבות את המס מבעל העסק האמיתי המעלים הכנסות העסק, או מאיש הקש, ואל יחשוב האחד כי הצבת איש קש או 'קוף' בחזית העסק, תקנה לו חסינות, ולהיפך, אל יחשוב איש הקש כי מוקנית לו חסינות (ע"א 732/15 פקיד השומה נ' טל ואח' (2016), בפסקה 7 לפסק הדין).

הדברים הנ"ל נאמרו במישור האזרחי של החבות במס, אך הגיונם יפה גם במישור הפלילי של עבירות המס, בפרט במקרה כגון דא שבו מצג השווא הוצג בפני הרשויות לא מטעמים שבתחום האפור אלא כחלק מתוכנית פסולה שמטרתה עקיפת המגבלות לפי דין אשר הוטלו על נאשם 1 במסגרת הליכי פשיטת הרגל. אף בכך יש אפוא כדי לתמוך במסקנה כי נאשם 2 היה אמנם בגדר 'מנהל פעיל' בחברה לצורך הוראות חוק מע"מ.

וראו גם: ת"פ (אש') 8470-11-16 **מדינת ישראל - מע"מ אשדוד נ' אביעד תפעול בע"מ** (לא פורסם 14.7.2021).

עולה מן האמור, שגם אם תתקבל טענת הנאשמת שלא היתה לה כל נגיעה לעסק ובפרט לניהולו, הרי שאין בכך כדי לפטור אותה מאחריות לביצוע העבירות. פטור שכזה איננו משקף מדיניות משפטית ראויה לטעמי, ויעודד תופעה פסולה של רישום עסקים על שמם של 'אנשי קש'. לפיכך, די באמור לעיל כדי להרשיע את הנאשמת בעבירות המיוחסות לה.

ודברים אלה יפים גם לענייננו.

18. בהתאם לכל המפורט לעיל הבקשה נדחת. על הנאשמת להשיב לאישומים כנגדה, ולהביא את גירסתה בעדות, בין היתר על-ידי מתן הסבר לאי הדיווח. ויודגש, אין משמעות הדבר, כי המאשימה הוכיחה את אשמתה של הנאשמת, אלא שעל הנאשמת להסביר מדוע הוגשו דיווחים לא נכונים ולא מלאים.

19. פרשת ההגנה תשמע כמתוכנן ביום 09.02.2023.

20. הנאשמת מוזהרת בחובת התייצבות לדין שנקבע.

21. המזכירות תודיע לצדדים.

ניתנה היום, י"ד שבט תשפ"ג, 05 פברואר 2023, בהעדר הצדדים.

יהודה ליבליין, שופט